

Arrest

nr. 124 627 van 23 mei 2014
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ugandees staatsburger te zijn van Mutoro afkomst. U werd op 1 augustus 1982 geboren in Mulago. U hebt uw moeder nooit gekend. Uw vader leerde een nieuwe vrouw kennen, Kirungi Grace. Uw stiefmoeder Grace bracht een dochter mee uit een vorige relatie. Haar naam was Farida (N.). U groeide op met uw stiefzus Farida en jullie werden vriendinnen. Rond uw 10 a 11 jaar begonnen u en Farida zich aangetrokken te voelen tot elkaar. Jullie sliepen samen en begonnen van elkaar te houden. U besepte dat u lesbisch was. Rond uw 13 jaar werden jullie door uw stiefmoeder betrappt terwijl jullie in bed lagen en seks hadden. Uw stiefmoeder mocht u niet en beschuldigde u ervan haar dochter aangezet te hebben tot lesbische seks. Uw vader en stiefmoeder zetten u het huis uit. Sindsdien leefde u op straat. Een half jaar later ging Farida thuis weg en begon ze ook op straat te

leven. Jullie hervatten jullie relatie. Toen u op straat leefde, leerde u Francis (M.), een oudere man, kennen. U raakte zwanger van hem en jullie gingen samenwonen. U kreeg een miskraam, maar later kreeg u 3 kinderen met Francis (M.). U had een slechte relatie met Francis. Hij behandelde u en de kinderen slecht. Hij dronk en had andere vrouwen. U bleef echter bij hem wegens financiële redenen. Intussen bleef u uw relatie met Farida voortzetten. Zij woonde met andere vrouwen samen, u woonde samen met Francis. Omdat Francis wegens zijn job als taxichauffeur vaak langere tijd afwezig was, konden u en Farida elkaar vaak zien, veelal bij u thuis. Op een nacht in oktober 2013 lag Farida bij u thuis in bed. Uw man kwam onverwachts thuis en betrapte jullie samen naakt in bed. Hij riep de buurt bijeen en belde de politie. Mensen kwamen naar jullie toe en begonnen stenen te gooien. U en Farida vluchtten in een andere richting weg. Na enkele kilometers ging u het huis van een oudere Indische vrouw binnen. U vertelde uw verhaal en ze besloot u te helpen. U dook bij haar onder en na een tijdje begon ze uw vertrek uit Uganda te regelen. Op 23 oktober 2013 verliet u Uganda. Per vliegtuig reisde u naar België waar u de volgende dag aankwam. Dezelfde dag nog vroeg u asiel bij de Belgische asielinstanties. Toen u in België aankwam besloot u geen moslim meer te zijn, maar u te bekeren tot het christendom. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een identificatiekaart, een attest van vaststelling van letsels en een verslag van een doktersraadpleging neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalt aan dat u reeds op jonge leeftijd uw lesbische geaardheid ontdekte, een jarenlange lesbische relatie had met Farida (N.) en dat u vervolging vreest omdat u samen met Farida in bed betrappt werd toen jullie de liefde bedreven. Er moet echter opgemerkt worden dat u er niet in slaagt uw voorgehouden lesbische geaardheid en lesbische relatie met Farida aannemelijk te maken.

Om te beginnen kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid. U zegt dat u vrede had met uw lesbische geaardheid, het was natuurlijk en OK voor u. U was gelukkig toen u ontdekte dat u lesbisch was, u nam het zoals het kwam. U had nooit gevoelens van schaamte of spijt. U had nooit negatieve gevoelens over uw geaardheid (gehoor CGVS, p.14). Gelet op het door uzelf aangehaalde stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst (gehoor CGVS, p.8,9,13) is het bijzonder merkwaardig dat u zich niet meer vragen zou gesteld hebben omtrent uw ontdekte lesbische geaardheid. Het is best mogelijk dat u zich persoonlijk goed voelde toen u besepte dat u lesbisch bent, maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met schuldgevoelens of schaamtegevoelens omwille van het feit dat uw lesbische gevoelens sociaal volstrekt niet aanvaard waren. Dat u uw ontdekte lesbische voorkeur in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over.

Ook het feit dat u van 1999 tot 2013, ofwel 14 jaar, samenwoonde met een man en ook 3 kinderen kreeg met deze man, valt moeilijk te rijmen met een voorgehouden lesbische geaardheid. U zegt hierover dat u met hem ging samenwonen toen u 17 jaar oud was, op straat woonde en u zwanger raakte van hem. U verklaart dat u geen gevoelens had voor deze man en dat hij slecht voor u was, maar dat u bij hem ging wonen vanwege financiële redenen en een zwangerschap en bij hem bleef omdat u inmiddels 3 kinderen had om voor te zorgen en omdat hij vaak van huis weg was en u zo enige vrijheid genoot (gehoor CGVS, p.4,5,6,7,10). Hiermee overtuigt u niet. Men kan zich afvragen waarom u als lesbische vrouw die een relatie had met een vrouw toch zwanger raakte van een man en waarom u het later, na de miskraam van uw eerste zwangerschap, zover liet komen dat u nog 3 kinderen kreeg met deze man (gehoor CGVS, p.5,11). Ook omdat u werkte in een kapsalon en zo een inkomen had, Farida ook een inkomen had en zelfs goed verdiende en Farida nooit met een man samenwoonde, maar met andere vrouwen (gehoor CGVS p.6,10,11) komt het opmerkelijk over dat u de noodzaak voelde om gedurende 14 jaar met een man samen te wonen. U maakt niet aannemelijk waarom u als lesbische vrouw gedurende 14 jaar diende samen te wonen met een man voor wie u geen gevoelens had, die u sloeg, die u dwong om seks te hebben en die andere vrouwen had, terwijl uw partner Farida veel vrijer leefde en met andere vrouwen samenleefde (gehoor CGVS, p.5,6,7,10,11)

U zegt dat u aan andere vrouwen kunt herkennen of ze lesbisch zijn of niet door hun manier van drinken, manier van kleden en de gedragingen. U zegt dat lesbische vrouwen die de rol van de man spelen bier drinken zoals mannen, zich kleden zoals mannen en hun vrouwelijkheid zo goed mogelijk verbergen, bijvoorbeeld hun borsten, en zich gedragen als een man. U zegt dat u zelf de positie van de man innam binnen uw lesbische relatie en dat u zich gedroeg als een man, de positie van een man innam, als een man was voor uw partner en alles deed wat een man zou doen bij een vrouw. Uw

partner was dan de vrouw in de relatie en gedroeg zich als een vrouw en deed alle dingen die erbij horen (gehoor CGVS, p.12,15). Uw opmerking dat u lesbische vrouwen die 'de man' in de relatie zijn, kunt herkennen omdat ze bier drinken, al hun vrouwelijke vormen verbergen, zich kleden als een man en zich gedragen als een man, is opmerkelijk aangezien dit zou betekenen dat deze lesbische vrouwen makkelijk te herkennen zijn, wat erg riskant lijkt gegeven het erg homofobe klimaat in Uganda. Uw stelling dat lesbische vrouwen die 'de man' zijn in de lesbische relatie zich kleden en gedragen als mannen en alles doen wat een man zou doen bij hun vrouw, terwijl lesbische vrouwen die 'de vrouw' zijn in de relatie zich gedragen als vrouwen en de dingen doen die erbij horen, sluit aan bij de stereotiepe manier waarop in homo-onvriendelijke milieus naar lesbische vrouwen gekeken wordt, namelijk dat de ene partner de rol van man vertolkt en de andere partner die van vrouw.

Daarnaast moeten enkele kanttekeningen geplaatst worden bij uw relatie met Farida. Over de aanvang van uw relatie met Farida zegt u dat jullie beiden 13 jaar oud waren, dat Farida positief reageerde toen u haar aanraakte en dat u zo wist dat ze gevoelens voor u had. Ze vroeg u toen ook om seks te hebben en zo wist u dat Farida lesbisch was. U besepte dat u zelf ook lesbisch was (gehoor CGVS, p.6,14,16). Uw uitspraken komen bevreemdend over. Dat u op 13-jarige leeftijd lesbische seks zou hebben met uw stiefzus Farida en zou besluiten om een lesbische relatie te beginnen, lijkt weinig vanzelfsprekend. Gegeven het sterk taboe op homoseksualiteit in uw land van herkomst is het vreemd dat u op die jonge leeftijd seksuele contacten en een relatie zou hebben met een meisje, ten volle zou beseffen dat u lesbisch bent en dat die partner dan ook nog uw eigen stiefzus zou zijn waarmee u opgegroeid bent. Ook uw uitleg dat u haar aanraakte, dat ze positief reageerde en dat ze vervolgens om seks vroeg, komt weinig doorleefd over. Gegeven het feit dat jullie stiefzussen waren en op homoseksualiteit een sterk taboe rust zou men verwachten dat men omzichtiger te werk gaat om de geaardheid van de partner te achterhalen. Dat u op dat moment, toen u op 13-jarige leeftijd lesbische seks had met uw stiefzus, besepte dat u lesbisch was en u er zich enkel goed bij voelde komt ook al weinig aannemelijk over.

In eerste instantie verklaarde u dat Farida u kwam opzoeken wanneer uw partner Francis niet thuis was en wanneer de kinderen er niet waren, omdat u niet wilde dat de kinderen van de relatie wisten (gehoor CGVS, p.9). Wanneer u later in het gehoor gevraagd werd om wat meer over uw relatie met Farida te vertellen, antwoordde u dat ze een sterke band had met uw kinderen, dat jullie de verjaardag van de kinderen vierden en samen aten met de kinderen (gehoor CGVS, p.17,18). Ten eerste komen uw verklaringen tegenstrijdig over waar u eerst vertelt dat Farida kwam als de kinderen er niet waren, maar u later zegt dat Farida een sterke band had met de kinderen en jullie dingen samen deden met de kinderen. Ten tweede lijkt het riskant dat u en Farida en de kinderen zoveel zaken samen zouden doen en dat de kinderen zo'n sterke band zouden hebben met Farida, aangezien uw 3 kinderen, van 5, 9 en 11 jaar oud hierover zouden kunnen praten tegen hun vader Francis en dit u in de problemen zou kunnen brengen (gehoor CGVS, p.11).

Wanneer aan de hand van verschillende vragen bij u gepolst werd naar uw jarenlange relatie met Farida bleef u nogal vaag en gaf u weinig doorleefde antwoorden. Eerst zegt u dit: "Ze was altijd beschermend, ze wist wat ik graag at, ik wist het van haar, ze wilde niet dat ik veel alcohol dronk. Ik was niet blij als ze met andere vrouwen was, dat was onze belofte. Ze werd close met mijn kinderen, als we geen eten hadden hielp ze. Ze was vaak bij me, samen wandelen, samen zijn. Dat is wat ik over haar kan zeggen". Op de vraag of u nog meer kunt vertellen over Farida of over jullie relatie, zegt u "ik weet niet, wat ik zei, Farida: relatie, altijd liefde, ik weet niet wat ik nog meer kan zeggen, we zorgden altijd voor elkaar en waren lief voor elkaar". Het is opvallend dat u hier spontaan niet meer over kan vertellen. Op de vraag wat u en Farida zoal samen deden, antwoordde u dat jullie gingen dansen. Wanneer gevraagd werd of jullie nog dingen samen deden, antwoordt u "we gingen uit, windowshoppen, geen specifieke dingen". Toen u gevraagd werd om meer te vertellen aangezien jullie een relatie van 20 jaar hadden, antwoordde u "we leefden van dag tot dag, als ik me slecht voelde zorgde ik voor mezelf, ze danste soms, we leefden van dag tot dag, maakten geen grote plannen". Ondanks meerdere vragen raakt u niet verder dan dansen en shoppen als gezamenlijk activiteiten te noemen wat erg weinig en algemeen is en niet echt overtuigend is ter staving van een liefdevolle relatie van 20 jaar. Vervolgens werd bij u afgetoetst of u over een bijzondere gebeurtenis kon vertellen, een anekdote, dingen die tijdens jullie relatie gebeurd zijn, bijvoorbeeld een ruzie, een ongeval, een reis, speciale gebeurtenis, verjaardag, ... U antwoordde: "ik herinner meer slechte dingen dan goede. Ik vond haar toen ze danste met een man, een andere dag zei ze dat ze zou komen, maar kwam niet". Wanneer gevraagd wordt naar nog herinneringen, zegt u: "er zijn veel herinneringen, lange tijd samen, als ze geld heeft vieren we verjaardag kinderen, samen eten met de kinderen, ik kan niet de datum herinneren van alle gebeurtenissen." Daarna werd u gevraagd naar andere leuke momenten samen die u zich herinnert. U zegt: "elke dag was een goede dag als ik met haar was". Wanneer gevraagd wordt dit te concretiseren en voorbeelden te geven, antwoordt u 'de verjaardag van mijn kind, ze nam ze mee naar het strand, een andere keer deed ze een verrassingsfeestje, dat zijn 2 dingen die ik herinner (gehoor CGVS, p.17,18).

Omdat u heel veel verschillende vragen gesteld worden, weet u wel één en ander te vertellen over uw relatie, maar toch zijn uw antwoorden vaak erg kort, vrij algemeen en geven ze zelden echt doorleefde informatie die men zou verwachten over een sterke liefdesrelatie van 20 jaar. De herinneringen die u aanhaalt kunnen immers even goed betrekking hebben op een (vriendschaps)relatie die u had met een gewone vriendin of (stief)zus. U weet dan ook niet te overtuigen betreffende uw relatie met Farida.

Daarnaast hebt u geen inspanningen gedaan om te achterhalen wat er met uw vermeende partner Farida gebeurd is nadat jullie betrapt werden. Na jullie betrapting renden jullie allebei een andere richting uit. U hebt sindsdien niets meer van haar vernomen. Nadat u ondergedoken was bij een Indische vrouw hebt u geen pogingen meer ondernomen om te achterhalen waar Farida was en wat er met haar gebeurd was. U bleef herhalen dat u geen telefoon had en Farida ook niet, dat u zich verborg en geen kans had om te achterhalen wat er met Farida gebeurd was, dat u niet buiten kwam en dat u niet aan de Indische vrouw wilde vragen om op onderzoek uit te gaan omdat u haar niet in gevaar wilde brengen (gehoor CGVS, p.8,9). Echter, ook al leefde u ondergedoken en hadden u en Farida geen telefoon meer, toch is het opmerkelijk dat u na 2 weken het land verlaten hebt en nooit enige poging ondernomen hebt om iets over het lot van Farida te weten te komen, temeer daar u volgens uw verklaringen al sinds uw 13e tot op vandaag, uw 31e, een relatie had met Farida, zij uw enige serieuze partner was en u veel gevoelens voor haar had (gehoor CGVS, p.2,5,9,14,17).

Verder moeten vraagtekens geplaatst worden bij de onvoorzichtigheid die u aan de dag legde met betrekking tot uw lesbische geaardheid. U verklaart dat u door uw partner Francis betrapt werd toen u in jullie huis in bed betrapt werd met Farida. U zegt dat u de deur van de kamer niet op slot kon doen en dat uw man de deur gewoon open kon duwen. U stelt ook dat uw man vaak langere tijd van huis was wegens zijn job als taxichauffeur en dat hij geen vast programma had. U wist nooit wanneer hij terug zou komen en soms kwam hij midden in de nacht plots thuis (gehoor CGVS, p.8,11). Gegeven het feit dat u niet wist wanneer uw man zou thuiskomen en de deur niet op slot kon, komt het opvallend roekeloos over dat u in het huis waar u met Francis samenwoonde het bed met Farida zou delen en de liefde zou bedrijven, aangezien het risico op een plotse thuiskomst van Francis steeds aanwezig was en een betrapting vergaande gevolgen zou hebben aangezien u zelf stelde dat een betrapting een levenslange gevangenisstraf tot gevolg heeft (gehoor CGVS, p.13). Toen u nog jong was werd u volgens uw verklaringen reeds betrapt toen u samen met Farida in bed lag en seks met haar had. Dit had vergaande gevolgen, aangezien u toen het huis uitgezet werd en daarna op straat diende te overleven (gehoor CGVS, p.9,10). Het is opmerkelijk dat u later opnieuw dergelijk roekeloos gedrag zou stellen dat ingrijpende consequenties kon hebben.

Ook het feit dat u na uw betrapting wegluchtte, een willekeurig huis binnenrende en direct vertelde waarom u vervolgd werd, komt vrij roekeloos over. U zegt hierover het volgende: "ik liep en na 2 kilometer ging ik zomaar een huis binnen. De vrouw deed open, ik vertelde haar mijn verhaal. Ze zei dat ze me zou helpen" (gehoor CGVS, p.8).

Wanneer vervolgens gevraagd werd of u zomaar een willekeurig huis binnenliep en hoe die vrouw reageerde toen u zei dat u lesbisch was, antwoordde u dat het een rustige buurt was waar geen slechte mensen komen en dat u alles uitlegde en dat de vrouw ook een kennis had wiens dochter lesbisch was (gehoor CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd werd of u het niet riskant vond om direct uw verhaal te vertellen en uw lesbische geaardheid te uiten, zei u dat u het niet direct vertelde, maar eerst zei dat u een discussie had met uw man en pas later alles uitlegde (gehoor CGVS, p.9). Gegeven het homofobe klimaat in Uganda komt het echter zeer roekeloos over dat u zomaar een huis zou binnenlopen en al vrij snel zou vertellen dat u in de problemen zit omdat u betrapt werd terwijl u de liefde met een vrouw bedreef.

Daarnaast is ook uw kennis van het homoseksuele milieu in Uganda beperkt. Over David Kato weet u enkel dat hij opkwam voor homo's en vermoord werd. U weet er niets meer over te vertellen. Over Frank Mugisha weet u enkel dat hij een homorechten-activist was die bijeenkomsten organiseerde. Ook over Jacqueline Kasha weet u enkel dat ze een homorechten-activiste is. U zei dat ze op TV kwam en in het Engels praatte over homo's en lesbische vrouwen, maar dat u het niet volgde, wat opmerkelijk is aangezien men net zou verwachten dat dit u zou interesseren. U kunt ook geen namen noemen van andere homoseksuelen die openlijk uitkwamen voor hun geaardheid. U weet niets over een incident dat zou plaatsgevonden hebben na artikels die in het magazine Rolling Stone verschenen. U weet niets over de publicatie van die bewuste artikels in het magazine Rolling Stone. Ook de organisaties SMUG en FARUG kent u niet. Ook wanneer FARUG voluit Freedom and roam Uganda genoemd wordt, gaat er geen belletje rinkelen. U zegt dat u geen enkele organisatie voor homorechten kent (gehoor CGVS, p.12,13,19). Nochtans wordt David Kato beschouwd als de eerste persoon in Uganda die openlijk uitkwam voor zijn geaardheid, leidde hij Sexual Minorities Uganda (SMUG) en werd hij gedood kort nadat hij een rechtszaak gewonnen had tegen het Rolling Stone magazine die zijn naam en foto gepubliceerd had en opgeroepen had om deze homo te vermoorden. Frank Mugisha volgde David Kato op als leider van SMUG. Jacqueline Kasha leidt de ngo FARUG en

strijdt voor homorechten. Op 2 oktober 2010 publiceerde het magazine Rolling Stone een lijst met 100 namen van vermeende homoseksuelen en hun foto met de oproep om hen te vermoorden (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Uw zeer summiere kennis over de belangrijkste homorechtenactivisten in Uganda, over personen die openlijk uitkomen voor hun homoseksuele geaardheid, over de belangrijkste homorechtenorganisaties en het feit dat de krant Rolling Stone heel wat namen publiceerde van vermeende homoseksuelen, is opmerkelijk aangezien dergelijke zaken u toch zouden aanbelangen als lesbische vrouw.

U vergoelijkt uw gebrekkige kennis door te stellen dat u niet gestudeerd hebt en dat u geen krant kan lezen of TV kan kijken wegens problemen met uw ogen (gehoor CGVS, p. 12,13). Nochtans blijkt uit het neergelegde medische attest dat u enkel problemen hebt met uw rechteroog en wordt geen enkele melding gemaakt van problemen met uw linkeroog. Verder is het ook mogelijk om informatie te verkrijgen door te luisteren naar TV en radio en door conversaties te voeren met andere mensen. U had immers volgens uw verklaringen een jarenlange relatie met Farida en u stelt ook dat u regelmatig andere lesbische vrouwen ontmoette in de bar Ticos. U zegt dat deze bar een ontmoetingsplaats was voor homoseksuelen en dat vrouwen er zelfs openlijk met andere vrouwen konden kussen (gehoor CGVS, p.12,13,16). Men zou dan ook verwachten dat u in deze bar, waar u regelmatig heen ging, één en ander zou moeten gehoord hebben over de genoemde homorechten-activisten, homorechten-organisaties en het Rolling Stone-incident.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde lesbische geaardheid. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw lesbische relatie met Farida en de door u aangehaalde en gevreesde mogelijke gevolgen van uw beweerde lesbische geaardheid en lesbische relatie met Farida.

Gezien er geen enkel geloof kan gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Aanvullend kan ook nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over het door u afgelegde reistracejact volstrekt niet geloofwaardig overkomen. Zo beweert u van Uganda naar België te zijn gereisd per vliegtuig, maar nooit in het bezit te zijn geweest van enig reisdocument. Het is niet aannemelijk dat u volgens uw verklaringen probleemloos de luchthaven van Zaventem kon verlaten zonder enig identiteitsdocument te hebben getoond, vermits uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat op de luchthaven van Zaventem iedereen persoonlijk wordt onderworpen aan een controle van identiteitsdocumenten (zie informatie in het administratief dossier). Dat u verklaart de luchthaven van Zaventem te hebben verlaten zonder een identiteitsdocument te hebben getoond (gehoor CGVS, p. 8), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de dorps-identificatiekaart geeft een indicatie betreffende uw identiteit en nationaliteit, zaken die hier niet meteen betwist worden. Het attest van vaststelling van letsels geeft informatie over meerdere littekens, maar geeft geen informatie over de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou hebben opgelopen. U schrijft deze littekens toe aan mishandelingen door uw stiefmoeder toen u klein was (gehoor CGVS, p.7), maar uit het neergelegde attest blijkt nergens waar, wanneer en in welke omstandigheden u deze letsels opgelopen hebt. Het verslag van een doktersraadpleging in het AZ Sint-Jan te Brugge betreffende proptose aan het rechteroog, beschrijft klachten van pijn aan rechteroog en de rechter gelaatshelft die vermoedelijk toe te schrijven zijn aan perforatie van het rechteroog. Waar het doktersverslag meldt dat dit voorval gebeurde toen u nog in Uganda woonde, moet opgemerkt worden dat de arts zich hiervoor enkel op uw verklaringen baseert en verder niets zegt over de oorzaak en de omstandigheden waarin u deze letsels opgelopen. Bovendien hebben documenten enkel een toegevoegde waarde als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. U legt tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw reisroute te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Tevens stelt zij dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Verzoekster merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan de realiteit van vervolging van leden van de LGBT-gemeenschap in haar land van herkomst.

Voorts voert zij aan dat haar relatie met haar stiefzus onterecht ongeloofwaardig wordt geacht. Zo wordt ten onrechte niet geloofd dat zij op zeer jonge leeftijd een seksuele relatie met haar stiefzus aanging. Zij verklaarde zich reeds tot haar aangetrokken te hebben gevoeld toen zij tien of elf was. Het is dus niet uitgesloten dat zij vroegrijp was en het duurde nog drie jaar voordat zij zeker wist dat zij lesbisch was en een relatie met haar stiefzus aanging. De jonge leeftijd is geen beletsel voor het hebben van subjectieve gevoelens van homoseksualiteit en het vermogen om een diepgaande relatie aan te gaan. Verzoekster had uiteraard wel in de gaten dat een (homo)seksuele relatie niet kon en dat zij gestraft kon worden. Haar jonge en onbezonnen leeftijd verklaart waarom zij de gevaren van een geheime lesbische relatie mogelijk niet goed inschatte. Bovendien was het de bedoeling niet dat deze openbaar zou worden.

Verzoekster ontkent tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de bezoeken van haar stiefzus aan haar echtelijke woning. Haar stiefzus had een sterke band met de kinderen. Tegelijkertijd wilde verzoekster echter niet dat haar kinderen op de hoogte zouden komen van de lesbische relatie met haar stiefzus. Vandaar konden zij intiem zijn wanneer haar man en haar kinderen weg waren.

Verzoekster heeft op alle vragen over haar relatie met haar stiefzus geantwoord en dit naar beste vermogen gedaan. De antwoorden die zij gaf, werden steeds ten onrechte afgedaan als niet-doorleefd.

Omtrent de ontdekking en de beleving van haar geaardheid, stelt verzoekster dat zij zich subjectief nooit schaamde en nooit met haar geaardheid worstelde. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) suggereert dat de ontdekking en de beleving van homoseksualiteit per se problematisch zijn en gepaard moeten gaan met schaamte en schuldgevoelens doch bij verzoekster was het andersom. Wel koestert zij een objectieve vrees. Zij was zich er goed van bewust dat haar samenleving en haar ouders haar geaardheid nooit zouden aanvaarden. Uiteraard boezemde het homofobe en stigmatiserende klimaat in haar land haar grote angst in.

Verzoekster betoogt duidelijk te hebben verklaard nooit gevoelens voor haar man te hebben gehad. Zij bleef enkel bij hem om zichzelf en haar kinderen te onderhouden. De enige persoon met wie zij een diepgaande, affectieve relatie had, was haar stiefzus. Bovendien wilde verzoekster altijd al kinderen en was zij blij een eigen familie te hebben.

Verzoeksters verklaringen over haar relatie klinken misschien stereotiep doch gaven weer hoe zij haar relatie beleefde. Dit komt toevallig overeen met de meest gangbare stereotype beeld van een lesbisch koppel in Oeganda. Op zich is er met dat beeld niks mis gezien zij in de grond van haar hart weet dat zij een lesbienne is en dat haar relatie met haar stiefzus steunde op genegenheid en wederzijds respect.

Verzoekster geeft aan dat haar verklaringen over de leefwereld van homoseksuelen in Oeganda afdoende zijn. Zij wijst erop dat zij nooit naar school ging. Verder kon zij enkele bekende activisten noemen. De media in Oeganda zijn hoofdzakelijk Engelstalig en zij is deze taal niet machtig. De krant leest zij niet ingevolge problemen met haar oog. Verzoekster benadrukt dat zij wel de strafbaarstelling van homoseksualiteit en de ontmoetingsplaats Ticos vermeldde. Haar antwoorden vertellen bovendien meer over haar lage sociale afkomst en moeten in deze context worden gezien.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de

afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeksters voorafgaandelijke bewering, als zou de bestreden beslissing voorbijgaan aan de realiteit van vervolging van leden van de LGBT-gemeenschap in haar land van herkomst, een loutere miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing en blijkens een eenvoudige lezing van deze beslissing feitelijke grondslag mist.

Verzoekster baseert de aangevoerde problemen en onderhavige asielaanvraag op haar lesbische geaardheid en op de relatie die zij had met haar stiefzus.

De geloofwaardigheid van haar voorgehouden lesbische geaardheid wordt echter ondergraven doordat zij onaannemelijke en niet-doorleefde verklaringen aflegde omtrent de ontdekking en de beleving van deze geaardheid. Zo is het, in tegenstelling met wat zij voorhoudt, wel degelijk ongeloofwaardig dat zij wanneer zij ontdekte dat zij lesbisch was nooit negatieve gevoelens zou hebben gehad, zich hieromtrent niet meer vragen zou hebben gesteld en nooit enig gevoel van schaamte of schuld zou hebben gekend. Redelijkerwijze moet worden aangenomen dat zij de ontdekking van haar geaardheid, gelet op het stigma dat hierop rust in haar land van herkomst, als meer problematisch zou hebben ervaren.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zij verklaringen aflegde, omtrent lesbische vrouwen die 'de mannelijke rol' in de relatie zouden vervullen, die niet aannemelijk zijn in de Oegandese homofobe context. Deze verklaringen sluiten aan bij het stereotiepe beeld dat in homo-onvriendelijke milieus heerst aangaande lesbische vrouwen, met name dat één van hen de rol van man vertolkt en de andere die van vrouw. Verzoekster erkent dat haar verklaringen ter zake stereotiep klinken doch stelt dat er met het door haar geschetste beeld niets mis is. Deze loutere ontkenning kan de voormelde vaststellingen echter niet ontkrachten.

De geloofwaardigheid van verzoeksters lesbische geaardheid wordt op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat zij ongeveer veertien jaren samenwoonde met een man, vier maal zwanger geraakte van hem en samen met hem drie kinderen kreeg terwijl zij intussen een liefdevolle lesbische relatie zou hebben verder gezet. Verzoekster herhaalt de reeds in de bestreden beslissing aangehaalde verklaring dat zij dit deed omwille van financiële redenen en om haar kinderen te onderhouden. Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Het is niet plausibel dat zij, hoewel zij reeds lesbisch was en een relatie had met een andere lesbische vrouw, toch zwanger zou geraken van een man, het zo ver zou laten komen dat zij later nog drie kinderen van hem kreeg en veertien jaar bij hem zou blijven wonen. Dit klemt des te meer daar uit haar gezegden, zoals met reden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat zowel verzoekster (als kapster) als haar lesbische partner (als danseres) over een inkomen beschikte en dat haar lesbische partner samenwoonde met andere vrouwen. In zoverre verzoekster de bijkomende verklaring geeft dat zij altijd al kinderen wilde en blij was met een gezin, dient te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk kan worden gerijmd met haar eerdere gezegden. Bij het CGVS stelde zij dat zij seks met haar mannelijke partner niet kon weigeren, dat zij ertoe werd gedwongen en dat haar eerste twee kinderen haar zouden zijn overkomen. Tevens verklaarde zij over haar kinderen: *"Ik kreeg die kinderen onder dwang, gedwongen seks"* (*ibid.*, 10). Verzoekster maakt, gelet op het voorgaande, geheel niet aannemelijk waarom zij als lesbische vrouw veertien jaar diende samen te wonen met een man voor wie zij geen gevoelens had en die haar bovendien slecht behandelde terwijl zij intussen een lesbische relatie onderhield.

Bovendien vertoonde zij, zoals blijkt uit de verklaringen die in dit kader worden weergegeven in de bestreden beslissing, een gebrek aan kennis omtrent het homoseksuele milieu in Oeganda. Verzoekster betwist de gedane vaststellingen ter zake niet doch tracht deze te vergoelijken door haar lage scholingsgraad, problemen met haar oog, een gebrek aan kennis van het Engels en haar lage sociale afkomst. Deze uitleg kan haar gebrek aan kennis echter niet verklaren. Uit het neergelegde medische attest (administratief dossier, stuk 14: documenten) blijkt niet dat verzoekster aan beide ogen problemen

zou kennen of ingevolge deze problemen niet zou kunnen lezen. Verzoekster gaf aan voldoende scholing te hebben genoten om de kunnen lezen en schrijven (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.11). Voorts verkeerde zij in de mogelijkheid om naar de tv en de radio te luisteren en conversaties te voeren met andere mensen. Zoals reeds hoger werd aangegeven, werkte verzoekster als kapster. Bovendien zou zij jarenlang een lesbische relatie hebben gehad met haar stiefzus, zou deze stiefzus hebben samengewoond met andere vrouwen, zouden verzoekster en haar stiefzus een bar hebben bezocht die een ontmoetingsplaats was voor lesbiennes (die er zelfs openlijk met elkaar konden kussen) en zouden zij er regelmatig andere lesbische vrouwen hebben ontmoet (administratief dossier, stuk 5, p.12-13, 16).

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoeksters beweerde lesbische relatie met haar stiefzus terecht opgemerkt dat het, in acht genomen het sterke taboe op homoseksualiteit in hun land en het gegeven dat zij stiefzusters waren, weinig vanzelfsprekend lijkt dat verzoekster en haar stiefzus op dertienjarige leeftijd lesbische seks zouden hebben en zouden besluiten om een lesbische relatie te beginnen. Tevens wordt terecht opgemerkt dat verzoeksters verklaringen aangaande de wijze waarop zij hun relatie zouden zijn aangegaan en mekaars geaardheid zouden hebben achterhaald getuigen van onvoorzichtigheid en niet geloofwaardig zijn. Verzoeksters uitleg voor deze vaststellingen kan niet worden aangenomen. Het is immers niet ernstig om te stellen dat zij wel rijp genoeg was om zich ten volle bewust te zijn van haar geaardheid en een diepgaande relatie aan te gaan doch daarnaast te stellen dat zij niet rijp genoeg was om de gevaren van zulke geaardheid en relatie in te schatten en haar onvoorzichtigheid ter zake toe te schrijven aan haar jonge leeftijd en haar onbezonnenheid.

Tevens legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af omtrent de contacten die zij wanneer zij samenwoonde met haar mannelijke partner nog had met haar stiefzus. Aanvankelijk verklaarde zij, hiernaar gevraagd: *“Ja, ze kwam toen Francis er niet was, en als de kinderen er niet waren, ik wilde niet dat de kinderen van de relatie wisten”* (*ibid.*, p.9). Later tijdens het gehoor beweerde zij echter dat haar stiefzus een sterke band had met haar kinderen en dat zij onder meer samen de verjaardagen van haar kinderen vierden en samen aten met de kinderen (*ibid.*, p.17-18). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen. Verzoekster gaat bovendien volledig voorbij aan de terechte vaststelling dat het riskant lijkt dat zij, haar stiefzus en de kinderen zoveel zaken samen zouden doen en zulke sterke band zouden ontwikkelen aangezien haar kinderen hierover zouden kunnen praten met haar mannelijke partner en hen daardoor in problemen zouden kunnen brengen.

Uit de met recht weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing, blijkt voorts dat verzoekster, wanneer veelvuldige vragen werden gesteld omtrent haar jarenlange relatie met haar stiefzus, vage, weinig spontane en niet-doorleefde antwoorden gaf. Verzoekster beperkt zich tot het op louter algemene wijze poneren dat haar verklaringen onterecht als niet-doorleefd worden afgedaan, hetgeen geenszins kan volstaan om de concrete vaststellingen die dienaangaande worden gedaan in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster laat de bestreden beslissing bovendien volledig ongemoeid en onderneemt niet de minste poging teneinde deze te weerleggen, daar waar hierin wordt gemotiveerd dat de door haar geschetste, opvallend roekeloze gedragingen in de aanloop naar en in de nasleep van de betrapping door haar mannelijke partner geenszins geloofwaardig zijn. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd gehandhaafd.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster tevens ongeloofwaardige verklaringen aflegde over hetgeen gebeurde nadat zij na haar betrapping aan een wildvreemde Indische vrouw haar relaas zou hebben gedaan. Ondanks dat zij twee weken bij deze vrouw zou hebben verbleven, door haar zou zijn verzorgd en door haar werd geholpen om haar land te verlaten, kon zij noch de voornaam, noch de familienaam van deze vrouw geven. Dat zij haar ‘mama’ noemde kan dit niet verklaren (*ibid.*, p.8).

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts ongemoeid, daar waar hierin wordt vastgesteld dat zij geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België en dat zij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden weerlegd of aangevochten, door de Raad overgenomen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekster niet kon aangeven hoeveel voor haar reis zou zijn betaald en niet kon preciseren met welke luchtvaartmaatschappij zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 10, verklaring, nr.32-33). Evenmin kon zij de naam geven

van de persoon die haar naar België begeleidde of kon zij aangeven met wat voor documenten zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 5, p.8). De voormelde vaststellingen vormen een verdere negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde lesbische geaardheid, noch aan haar vermeende relatie met haar stiefzus, noch aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 14) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster voert geen specifieke argumentatie inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS